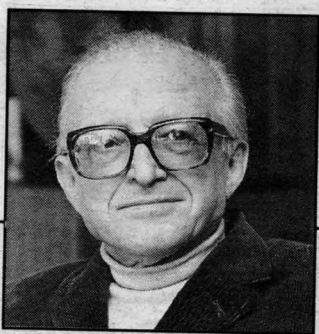

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

Tenir els papers arreglats

Em va causar sorpresa que grans companyies papereres haguessin entrat en crisi. Segons com es miri, es podria afirmar que vivim l'era del paper; ens n'arriba a munts, sense parar, en forma d'impresos variats, de catàlegs, de revistes, d'invitacions, de revistes de barri, de parròquia o d'empreses que ofereixen ajudes o serveis de tota mena. Se'n podria fer un mostrari gairebé il·limitat.

A mi em passa el que deu passar a tothom: una part d'aquesta propaganda em fa veure de seguida que no m'interessa, però una altra part m'omple de dubtes. Alguna, l'he de guardar de seguida perquè em promet coses que desitjo; alguna altra, penso que me l'he de mirar amb calma perquè així, a primer cop d'ull, sembla contenir fortes temptacions.

Com que aquest procés té lloc diàriament, al cap de poques setmanes tinc taules, cadires, prestatgeries i calaixos que vessen papers. No m'atreveixo a llençar res —de moment— perquè sempre se m'ha extraviat alguna carta d'aquelles que no té perdó de deixar sense resposta; qui sap si s'amaga per incitar-nos a cometre accions de les quals després ens n'haurem de penedir.

El resultat és que creixen les piles i els entaforaments i —desgràcia grossa— ocorre que quan es tracta de localitzar els documents que ens fan falta, no hi ha manera de trobar-los. Des d'aquí, ara que hi sóc, demano perdó a corresponsals amables, als quals no he donat resposta per culpa del desori que m'aclapara.

Per acabar d'adobar-ho, tenim els diaris dels diumenges, amb els suplementos, els premis i tots els atractius que brinden als lectors. En aquest aspecte, confesso que sóc diariaddicte i d'habitud en compro quatre o cinc. Si un dia s'espatlla l'ascensor, tinc feina respiratòria per arribar al sisè pis de casa meva. I casa de vostès, ni caldria dir-ho.

Enmig d'aquest maremàgnum, ha fet la

seva aparició el paper reciclat. Un gran avantatge i un estalvi notable! Però amb un inconvenient gros: a l'hora d'esquinçar-lo per llençar-lo a la paperera, ofereix una resistència heroica. A mi (admeto que potser és cosa meva) em trenca les ungles i les oracions i per ara, és una novetat que no m'ha resolt el problema. Tot em continua enredat i sense perspectiva de posar-hi ordre.

Tenia l'esperança que l'ordinador m'ho resolldria. I la veritat és que m'ha ajudat molt, però no pas del tot. És més: a vegades m'ho complica perquè l'aparell és saberut, metòdic, i jo, en canvi, caic pel costat de la dispersió.

He de tornar a referir-me al paper reciclat. Li han donat l'orgull de la denominació d'origen —com si diguéssim— i sol haver-hi en algun racó de l'impres una ratlleta que proclama la seva condició. En realitat, no caldria, perquè el paper reciclat, per ara, no ho pot dissimular: té un color trencat i unes volves petites, fosques i encastades, com si fos el resultat d'una barreja no del tot aconseguida. A més, costa d'esquinçar-lo, com si volgués compensar el seu aspecte poc afavorit amb un caràcter rebec. I és curiós: no inspira confiança higiènica. Quant a mi i a les meves aprensions, no m'agradaria de trobar-me'l embolicant productes alimentosos. Com que ens han explicat com l'obtenen, en recelo.

Tanmateix, el problema de fons és el mateix: el paper ens inunda i de mica en mica ens va traient de casa. Només ens falla (tal com he dit abans) quan en necessitem algun amb urgència. Aleshores resulta que sí, que ha trobat astutament la manera d'amagar-se sota les piles més recòndites.

Espero que no caldrà arribar a les brigades destructores de paper que va imaginar un famós escriptor de ciència-ficció. Però potser sí que vindrà un moment en el qual ens haurérem de plantejar un terrible dilema: o ell o nosaltres.

Pere Calders

DUNIA LORDA